

Jeg mener ligesom det ærede Medlem Hr. Bording, at Statsministeren overdriver noget, naar han skildrer det saaledes, at hele det danske Landbrug i Virkeligheden er paa Randen af Ruin. Jeg har fra meget kyndige Mænd hørt, at de danske Landbrugere, der har været saa heldige ikke at have haft Mund- og Klovesyge i 1926 — og det er jo dog mange, selv om Pesten var meget udbredt —, har haft et Aar, der ikke har været helt slet, men naturligvis, de, der har haft Mund- og Klovesyge i 1926, har lidt meget store Tab. Men vi har jo Grund til at tro og tør da i alt Fald fast og bestemt haabe, at denne forfærdelige Sygdom nu har raset ud, i hvert Tilfælde for nogen Tid, og at derfor i det Aar, som vi nu er begyndt paa, ikke ret mange danske Landbrugere skal se deres Besætning ramt af denne Ulykke, og i saa Fald staa det danske Landbrug nu ikke helt saa elendigt, som den højtærede Statsminister skildrede det.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller spurgte mig, hvor man skal skaffe Pengene fra. Det er min Mening, at Pengene skal skaffes fra Statskassen, men netop fordi det er vanskeligt at skaffe Pengene, er det, jeg har foreslaaet Krisehypotekfonden for i videst muligt Omfang at spare Staten for direkte kontante Udlæg, og til Hjælp ved dette som ved andet mener jeg altsaa, at vi kunde indføre en Formueafgift paa en 24—25 Mill. Kr.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller, som jeg i øvrigt maa takke for den saglige og venlige Maade, hvorpaa han omtalte Lovforslaget, sagde, at Udvalgene maa ikke kunne afsige Kendelser. Hvorfor maa Udvalgene ikke afsige Kendelser? Formanden for Udvalget er Skifteforvalteren. Hvis Udvalget ikke maa gaa til Kendelser, skal Sagen sendes over til Skifteretten, og saa bliver det Skifteforvalteren alene, der som Dommer kommer til at afsige Kendelsen. Hvorfor kan han, der er Dommer, saa ikke med to Læggdommere ved sin Side afsige en Dom som Udvalgets Formand sammen med Udvalgets Medlemmer? Jeg kan ikke se, at der skulde være noget juridisk at indvende mod det. Naar det ærede Medlem sagde, at det var underligt, at Debitor skulde have en Barnepege med, naar han

kom op til Skifteforvalteren, eller naar han meldte sig for at faa Tvangsakkord efter Lovforslagets § 70, vil jeg dertil sige, at dermed har Forslagsstillerne tænkt paa, at det skulde være en Støtte for Debitor ved selve Henvendelsen, at han dog havde faaet det hjemme paa hans egen Egn, i hans eget Sogn boende Udvalgsmedlem til at gaa med sig. Det er jo en mindre betydelig Ting, men jeg synes ret velbegrundet.

Det er, hvad jeg efter de Bemærkninger, som er gjort, havde at føje til mine tidligere Udtalelser. Jeg glæder mig over, at man fra alle Sider er gaaet ud fra, at man vil underkaste Lovforslaget en Udvalgsbehandling, som jeg altsaa haaber skal føre til et Resultat.

Holstein: Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Zahle bemærke, at jeg tror, at Landbrugets højt udviklede og højt priste Realkredit i de sidste 10—15 Aar, i hvert Fald i Tiden efter Krigen i høj Grad har været et tveægget Sværd. Jeg tror ikke, det paa nogen Maade vil kunne hævdes, at Forøgelsen i Rentabilitet, i Afkastning af Landbruget, staa i tilnærmelsesvis Forhold til Forøgelsen af Prioritetsgælden. Det faktiske Forhold er, at i de sidste Krigsaar og i Efterkrigsaaarene, da Landbruget tjente godt, da blev Indtægterne for en meget stor Del benyttet ganske kortsynet til fuldstændig Ombygning af Avlsbygningerne, og ikke blot af Avlsbygningerne, men ogsaa af Hovedbygningerne. Hvis det ærede Medlem vil se ud over det danske Land og se, hvor mange Gaarde der har faaet fuldstændig nye Hovedbygninger i de sidste 10—15 Aar, vil det ærede Medlem sikkert give mig Ret i, at Realkrediten har været et tveægget Sværd. Det har medført, at vore Landboere i Stedet for at opspare Indtægterne, som man gør saa mange Steder i Udlandet, hvor Landbruget ser beskedent ud i det ydre med gamle Bygninger, tilsyneladende daarligt indrettede, men oftest med Penge i Sparekassen, i stort Omfang har sat de Penge, som de tjente, i Bygninger, bl. a. maaske ogsaa for en stor Del, fordi den nuværende Skatteordning just ikke opfordrer til Opsparing af Kapital. Man har tænkt: Vi maa hellere sætte det i Bygninger. De er ikke de Penge værd, der